

אמרי שפר אוסף 'תנ'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרו. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפרים טמא הוא לכם" (יא, ד) (ילקוט מאיש לרעהו) העיר רבי ישראל מסלנט זצ"ל, הפסוק הזה נכתב בלשון הווה - 'איננו מפרים', ואילו הפסוק הבא נכתב בלשון עתיד 'לא יפרים', ואחרי כן לגבי הארנבת נכתב בתורה 'ופרסה לא הפריסה', בלשון עבר. והסביר, כי התורה רוצה ללמד אותנו, שאם באים לפסול אדם ולומר עליו שהוא טמא, אי אפשר לעשות זאת על פי ראייה שלילית אחת. עלינו לבדוק את כל התנהגותו בעבר ובהווה. גם אחרי שרואים שבכולם התנהג שלא כראוי ואין לו שום סימן טהרה, עדיין חייבים לחשוב על העתיד שלו, אולי יתכן אצלו איזה שינוי לטובה. רק אחרי שלא רואים בו כלל סימני טהרה, לא בעבר לא בהווה ולא בעתיד, ניתן לומר ולפסוק את דינו ש'טמא הוא', אבל עד אז צריך לעמול ולחפש אם אפשר ללמד עליו זכות .

אמא אחת העירה לבת שלה כי היא יותר מידי שעות עומדת מול המראה. ענתה הילדה: 'אמא, כתוב בהגדה 'בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו'...

אסור להורות הוראה לאחר שתיית רביעית יין חי, או יותר מרביעית יין מזוג, או שתיית משקה משכר שגרם לאבד את צלילות דעתו. מלבד ביין שבתוך הסעודה שאינו משכר, כשאין זו סעודה שמרבים ביין.

אם אנו מרגישים חוסר משיכה לתורה ולמצוותיה, צריכים לבדוק, האם לא חדר למטבחינו או לפינו מאכל שאינו כשר למהדרין וגרם לנו לאוטם רוחני של שריר הלב ? וכמה טוב לקבל קבלה זו מיד לאחר חג הפסח שבו טיהרנו את גופינו ונפשנו באכילה כשרה.

באבות דרבי נתן מובא: "בעשרה שמות נקראת השמחה - ואלו הן: ששון, שמחה, גילה, רינה, דיצה, חדוה, צהלה וכו'". כותבי רשומות מציינים ריבוי זה של ביטויי השמחה, שאין לו אח ורע בלשונת אחרות, כסימן היכר יחודי ליהדות. השמחה מקפת את כל הליכות היחיד והכלל: "ושימח את אשתו"; "ושמחתם לפני ה' אלוהיכם"; "והיית אך שמח"; "ושמחת בחגיך"; "ושמחת אתה

וביתך"; "אין עצבות לפני הקב"ה"; "הוי מקבל את כל האדם בשמחה"; "אין עומדין להתפלל אלא מתוך שמחה"; "אין רוח הקודש שורה אלא על לב שמח". אלה הם כמה מן הביטויים במקרא ובדברי חז"ל שמתוכם אנו למדים על מרכזיותה של השמחה בכל הליכות חיינו.

בדרך כלל היה משה רבינו הדובר והמלמד, וכולם שמעו ממנו. הפעם היתה למשה הזדמנות ראשונה לשמוע דברי תורה מאחרים, 'וישמע משה – וייטב בעיניו' – השמיעה הוטבה בעיניו, בראותו כי טוב לשמוע מאחרים! (הגה"ק רבי מאיר שמחה מדווינסק זי"ע, בעל משך חכמה)

בסופה של פרשת השבוע (שמיני) אנו מוזהרים "אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם ונטמתם במ", המילה 'ונטמתם' חסרה בכוונה תחילה את האות א',

בספר ערוגת הבשם (פר' בשלח ד"ה אז ישיר, השלישי) הוסיף בזה טעם נפלא, דהנה בני ישראל זכו לביזת מצרים כאשר יצאו ממצרים, וגם זכו לביזת הים, ולכאורה מדוע היו צריכים גם לביזת הים. וי"ל ענינו, דגאולת מצרים היה השפעה לדורות, ועל כן נתן להם הקב"ה ביזת מצרים שהיה פרנסה בדרך הטבע בעד המלאכה שעבדו במצרים, וביזת הים קיבלו בדרך סגולה, ורמז לדורות שאפילו אם חס ושלום יבואו זמנים שאין בני ישראל ראויין לפרנסה כל כך, מכל מקום כיון שגאולת מצרים הוא מפתח לדורות, גם אז יקבלו בני ישראל בדרך סגולה.

בעבור זה - אולי שרמז בתיבת "זה" י"ב מצוות הרשומים בחג הפסח, ג' דברים פסח מצה ומרור, והגדה, וז' ימי החג, וקידוש יום א' וב', הרי י"ב, כמספר ז"ה, והוא אומרו בעבור "זה" עשה וגו', והגם שז' ימי החג לענין תרי"ג מצות אינם נמנים לז' מצות: (אור החיים הק' - פר' בא)

ברכת המזון חמורה כתפילת עמידה, שצריך לאומרה במקום אחד, ואין להפסיק בה אפי' לענות קדיש וקדושה וברכו [החזו"א מקל בזה, אבל האחרונים כתבו כנ"ל].

דרש הרה"ק המהר"ש מבעלזא זי"ע, כשם שלא בדק ה' אחרי בני ישראל בעת קריעת ים סוף כאשר מלאכי השרת קיטרגו ואמרו הללו והללו עובדי עבודה זרה, מה נשתנו אלו מאלו ובכל זאת קרע להם הים, כך לגבי מזונותיו של אדם, אף שהמקטרג טוען חוטא הוא, אין ה' בודק אחריו כפי הנאמר (ב"ב ט.; יו"ד סי' רנא ס"י) אין בודקין למזונות עכ"ד. מסוגל לקבלת התפילות במיוחד על פרנסה וזיווג

האוצר היקר ביותר שלנו הם הבנים והבנות שה' הפקיד בידינו ועליהם אומר בעל ההגדה 'ועמלינו –אלו הבנים' (והבנות). יהי רצון שנזכה לראות את כל הבנים והבנות יוצאים הפסח הזה ממצרים שלהם, מאפילה לאורה ומשעבוד לגאולת עולם, אמן! (מתוך מדבש)

"הבית הוא מקום שאם אתה חייב לשוב אליו תמיד פתוחה בו דלת לקראתך"

'הבית הירוד ביותר - שווה יותר מה'רחוב' הטוב ביותר'

'הבית' יוצר כלי. הילד בא לת"ת כ'כלי עשוי'. צוות ההוראה שואף למלא בו תוכן ולהעשירו בחכמה ודעת. אך איך יוצקים 'יינה של תורה' לצלחת שטוחה? איך ממלאים פרי 'עץ הדעת טוב' בכלי שפיו צר? המלמדים חפצים למלא ולהככים, אך 'כליו של קונה' מוגבלים. משקיעים בשיטות דידקטיות, עמלים באומנות, אך 'צורת הכלי' נקבע בבית!

הבכורים גם מתווים את הדרך בבית. יש ווארט נוסף: הבכור נוטל פי שניים, כי הוא עוזר בחינוך הילדים; אם הוא גדל לתפארה, הוא גורם שכולם ירצו ללכת אחריו, וחלילה כשהגדול לא הולך בתלם, צריך שמירה מיוחדת על השאר, כי בדרך הטבע, הבכור הוא הדמות שאותה רוצים לחקות. לכן עלינו להיות עם היד על הדופק, על כל מיני התנהגויות והנהגות, שתהיינה באמת כמו שמתאים לבית של תורה.

"הבל הבלים הפל הבל". אחד הפירושים הנפלאים הוא, אין העולם מתקיים אלא בזכות הבל פיהם של תינוקות של בית רבן, כשאנחנו מביטים בעיניים מבוגרות, הכל נראה כמו הבל, כמו כלום. במה יש לשמוח. אבל הבל פיהם של הילדים האלה, שיתפללו וילמדו תורה מתוך החושך הנורא, הוא הכל; הכל – הבל. הוא הכוח הגדול.

"הבל" היא המילה, שבה מתאר קהלת את הקיום החומרי. קיום חומרי הוא כמו צל חולף... ערפל נמוג... חלום שנעלם.... קיום של הבל הוא ניסיון ריק וחסר תועלת – לא משנה עד כמה הוא נראה איתן מבחינה גשמית.

הבן אדם היחיד שאתה צריך להשתדל להיות 'יותר טוב' ממנו הוא אתה בעצמך, ביום האתמול...

הבן איש חי אומר: קורח התעשר בגלל הגזלה שגזל את אוצרות פרעה במצרים... אך הוא לא הסתפק בזה וגם חיפש כבוד ... סופו שהודח מהעולם. זה רמוז במילה ג' ל' ה: אותיות לפני גזלה הם כ' ב' ד. ואותיות שאחרי גזלה הם מ' ו' ז' ח שנידחה מן העולם. ועוד אפשר להסביר: כ' ו' ב' ד = גזלה = חומד. למרות שהיה כ' ב' ד בכסף רצה לחמוד עוד...

